Opłata pocztowa uiszczona gotówką

Cena 50 groszy

ORZECZNICTWO BUCHALTERYJNO-PODATKOWE

TYGODNIK

Prenumerata kwartalna 4 zł. 50 gr.
wraz z przesyłką pocztową
Konto P. K. O. Nr. 22.308
Administracja: Księgarnia Prawnicza
Warszawa, Senatorska 8

REDAKTOR
Dr EMANUEL ISERZON
Adwokat

Nr 6 (104) Warszawa, 4 lutego 1939 r. Rok IV

TREŚĆ: str.

A. BOJKO
Magister Praw

UPRAWNIENIA PŁATNIKÓW W POSTĘPOWANIU ODWOŁAWCZYM WEDŁUG ORDYNACJI PODATKOWEJ

Ordynacja Podatkowa *) z dnia 15 marca 1934 roku (tekst jednolity — DURP 1936, poz. 134) zagwarantowała płatnikom szereg bardzo istotnych uprawnień tak w postępowaniu wymiarowym, jak i w odwoławczym.

---

*) Sposób cytowania — OP

Przed omówieniem uprawnień płatników w postępowaniu odwoławczym (art. 107—109 OP), należy wspomnieć o jednym doniosłym uprawnieniu, przysługującym płatnikowi jeszcze przed upływem terminu do wniesienia odwołania. Jest to przewidziane w art. 101 OP prawo żądania od władz skarbowych *ustnych informacyj o podstawach wymiaru* (§ 1 art. 101), jako też prawo żądania, w drodze złożenia podania *), *uzasadnienia wymiaru na piśmie.*

Powyższe postanowienia OP, umożliwiając podatnikowi uzyskanie wiadomości o wszelkich okolicznościach faktycznych i prawnych, wziętych pod uwagę przy wymiarze podatku, dają mu możność przygotowania należytej i celowej obrony.

Zgodnie z orzecznictwem NTA, płatnik ma prawo żądać, aby go powiadomiono *nie tylko ogólnikowo o środkach dowodowych, którymi się posługiwała władza przy wymiarze* (tak zrozumiany przepis art. 101 OP byłby zresztą bezwartościowy, jako nie dający płatnikowi żadnej pomocy w obronie), lecz *także o treści danych uzyskanych za pomocą odnośnego środka dowodowego* — jako to o treści zeznań świadków, opinii biegłego a nawet wyjaśnień informatora (NTA, 8 marca 1938 r. l. rej. 2249/35).

W myśl wyraźnego brzmienia § 95 rozporządzenia wykonawczego do OP, *udzielenie płatnikowi informacyj ustnych nie wyłącza udzielenia nadto uzasadnienia wymiaru na piśmie.* Odmienna więc praktyka niektórych urzędów skarbowych, polegająca na odmowie udzielenia uzasadnienia wymiaru płatnikowi, który otrzymał informacje ustne, jest niesłuszna i nie znajduje oparcia w cytowanym przepisie § 95 rozporządzenia wykonawczego.

Należy nadmienić, że wniesienie podania o wydanie uzasadnienia wymiaru na piśmie — zgodnie z art. 101 § 3 OP — *zawiesza bieg terminu odwoławczego* do dnia, w którym uzasadnienie to zostanie doręczone **). Na skutek więc tego zawieszenia, okresu czasu, jaki upłynął *od dnia* wniesienia prośby o wydanie uzasadnienia wymiaru na piśmie aż *do dnia,* w którym uzasadnienie zostało doręczone płatnikowi, nie wlicza się do biegu terminu odwoławczego, czas zaś, który upłynął przed dniem wniesienia prośby, wlicza się do biegu terminu (§ 95 p. 3 rozp. wyk.).

Przykład: Płatnikowi doręczono nakaz płatniczy w dniu 5 października 1938 r., płatnik wniósł podanie o wydanie uzasadnienia wymiaru na piśmie w dniu 15 października 1938 r., uzasadnienie wymiaru doręczono płatnikowi w dniu 22 października 1938 r. Zatem termin do wniesienia odwołania upływa z dniem 12 listopada 1938 r. (przed dniem wniesienia podania upłynęło 9 dni, a więc od dnia doręczenia uzasadnienia pozostaje do upływu terminu 21 dni).

---

*) Zgodnie z § 95 rozp. wykonawczego do OP, podanie takie podlega opłacie stemplowej w wysokości 3 zł, samo zaś uzasadnienie wymiaru jest wolne od opłaty stemplowej.

**) W myśl § 2 art. 101 OP władza skarbowa obowiązana jest udzielić żądanego uzasadnienia w terminie 7-dniowym od dnia wniesienia podania. Termin ten jednak mu charakter instrukcyjny, niezachowanie go nie rodzi żadnych skutków prawnych. W praktyce termin ten nie jest przestrzegany.

Niezależnie od powyższego uprawnienia do żądania uzasadnienia wymiaru na piśmie, płatnik ma prawo żądać wydania odpisów protokółów, zawierających istotne części opinii biegłych i zeznań świadków. Żądanie to może płatnik postawić bądź w podaniu o udzielenie uzasadnienia wymiaru, bądź w osobnym podaniu *) (§ 95 ust. 2 rozp. wyk. do OP).

Przechodząc z kolei do omówienia uprawnień płatników w toku samego postępowania odwoławczego, należy stwierdzić, że sprowadzają się one do dwóch zasadniczych uprawnień:

a) prawa składania dowodów na poparcie twierdzeń odwołania (art. 107 OP)

i b) prawa złożenia ustnych wyjaśnień na posiedzeniu komisji odwoławczej (art. 108 OP).

Ad a). Zgodnie z art. 105 OP, odwołanie powinno między innymi zawierać wskazanie konkretnych zarzutów przeciwko ustaleniom władzy wymiarowej oraz wskazanie środków dowodowych dla stwierdzenia prawdziwości przytoczonych w odwołaniu twierdzeń. Otóż na poparcie tych właśnie twierdzeń można składać *wszelkie dowody pisemne, powoływać na swój koszt świadków i biegłych dla stwierdzenia pewnych okoliczności* (okoliczności te jednak płatnik musi ściśle określić), dalej przedstawiać do przejrzenia księgi handlowe lub gospodarcze, zapiski, notatki, dokumenty, korespondencję itp. Nie może jednak płatnik powoływać się na dowody, których nie przedstawił, mimo, iż był do tego obowiązany bądź z ustawy, bądź na wezwanie władzy, chyba że usprawiedliwił niemożność przedstawienia tych dowodów w terminie wskazanym przez władzę.

W razie powołania się płatnika na *dowody, nie znajdujące się u niego,* lecz np. przedłożone innej władzy skarbowej, władza ma obowiązek bądź zażądania tych dowodów od tej władzy, bądź wyznaczenia płatnikowi odpowiedniego terminu do ich przedłożenia. przy czym nie może pominąć tych dowodów dlatego tylko, że zostały one przedstawione poupływie terminu odwoławczego (NTA, 4 grudnia 1933 r., l. rej. 10801/31; 8 marca 1938 r. l. rej. 5073/35).

Płatnik może się także powołać na dowody przedłożone w latach ubiegłych i znajdujące się w aktach wymiarowych.

Zgodnie z ustaloną judykaturą NTA, wnioski dowodowe płatnika o wezwanie świadków i biegłych, złożone w terminie, o ile sprecyzowano ściśle okoliczności, na jakie się powołano, wiążą władzę skarbową. która musi zaofiarowane dowody przeprowadzić (NTA, 15 marca 1933 r., l. rej. 6941/29). Wnioski dowodowe przedstawione po terminie odwoławczym w zasadzie nie są wiążące dla władzy, która też nie jest obowiązana ich uwzględnić. Z drugiej jednak strony prawo nie zabrania władzy uwzględnienia takiego materiału. Decyzja w tej materii jest pozostawiona swobodnemu uznaniu władzy (NTA, 20 czerwca 1932 r., l. rej. 3444/31; 21 grudnia 1931 r., l. rej. 389/30).

(cdn.)

---

*) W tym ostatnim wypadku podanie takie podlega opłacie stemplowej 3 zł, odpisy zaś protokółów podlegają opłacie stemplowej w wysokości 2 zł od każdej stronicy pełnej lub zaczętej.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE DO USTAWY O ULGACH INWESTYCYJNYCH

(ciąg dalszy)

Przykład.

Płatnik uzyskał dochód podatkowy w sumie	zł 100.000.—
Przypadający od tej sumy podatek wynosi w myśl skali z art. 23 ustawy o podatku dochodowym	zł 25.044.—
Z tytułu poczynionych inwestycji służy temu płatnikowi prawo potrącenia z dochodu powyższego sumy	zł 90.000.—
Pozostaje zatem do opodatkowania suma	zł 10.000.—

Dla obliczenia podatku, przypadającego od tej sumy (zł 10.000), ustala się stosunek procentowy sumy złotych 25.044 do sumy złotych 100.000. Wynosi on 25,04%. Tę stopę należy zastosować do sumy złotych 10.000, w związku z czym podatek dochodowy od sumy złotych 10.000, który płatnik powinien uiścić, wyniesie złotych 2.504.

(2) Dodatek komunalny do podatku dochodowego, obowiązujący na obszarze województw: poznańskiego i pomorskiego oraz górnośląskiej części województwa śląskiego, oblicza się od tej części dochodu podatkowego osoby uprawnionej do ulgi, jaka pozostaje po potrąceniu kosztów nakładów, dokonanym w myśl art. 4 ust. (1) pkt 1), art. 10, 14 ust. (1) pkt 1) i ust. (2), art. 18 i 20. Część ta podlega opodatkowaniu dodatkiem komunalnym według tej stopy procentowej, jaka będzie właściwa dla osiągniętego dochodu bez potrącenia kosztów nakładów, dokonanego w myśl przepisów wymienionych w zdaniu poprzedzającym.

Jeżeli pozostała po dokonaniu tego potrącenia suma dochodu wyniesie mniej niż 1.500 zł, dodatku komunalnego w ogóle się nie pobiera.

(3) Udział we wpływach w podatku dochodowym nie służy związkom samorządowym w stosunku do sum, które bądź nie wpłynęły, bądź zostały płatnikom zwrócone z tytułu ulg w tym podatku.

Do art. 23 ust. (1).

§ **46.** (1) Ulgi, przewidziane w art. 4 ust. (1) pkt 1), art. 10, 14 ust. (1) pkt 1) i art. 18, stosuje w I instancji ta władza skarbowa (urząd skarbowy lub izba skarbowa), która w myśl przepisów art. 14 ordynacji podatkowej oraz § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 marca 1937 r. o wykonaniu ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 270) jest właściwa dla wymiaru podatku dochodowego za dany rok operacyjny dla osoby, uprawnionej do ulgi; a w przypadkach przewidzianych w art. 20 ordynacji podatkowej — władza, której właściwość wymiarowa została przez Ministra Skarbu przekazana.

(2) Ulgi w podatku dochodowym z działu I przewidziane w art. 20 stosują władze skarbowe, wymienione w ust. (1); w podatku dochodowym z działu II oraz w podatku specjalnym—te urzędy skarbowe, w okręgu których osoby uprawnione do ulgi mają miejsce zamieszkania w dniu wnoszenia podań.

Do art. 23 ust. (3).

§ **47.** (1) Celem zastosowania ulgi w podatku dochodowym z działu I. stosuje się następujący tryb postępowania:

1) płatnikowi uprawnionemu do ulgi wymierza się podatek dochodowy za dany rok operacyjny, zgodnie z przepisami ustawy o podatku dochodowym, i przy zastosowaniu art. 22 ustawy o ulgach inwestycyjnych, tak, jak gdyby mu ulga nie służyła; na dokonany wymiar doręcza się mu nakaz płatniczy;

2) równocześnie z postępowaniem wymiarowym bada się złożone przez płatnika zestawienie dokonanych inwestycji oraz ich kosztów; w razie wątpliwości właściwa w myśl § 46 władza lub, na jej żądanie, władza skarbowa, w okręgu której inwestycj dokonano, stwierdza na miejscu, czy podane w zestawieniu inwestycje zostały rzeczywiście dokonane, żąda od płatnika dodatkowych wyjaśnień lub uzupełnień, wyznaczając odpowiedni termin, przesłuchuje z urzędu lub na wniosek płatnika biegłych i w ogóle przeprowadza takie dochodzenia, jakie przy zachodzących okolicznościach okażą się potrzebne dla sprawdzenia zgodności przedstawionego przez płatnika zestawienia ze stanem faktycznym;

3) płatnik, który nie złoży w terminie przepisanym zestawienia dokonanych inwestycji oraz ich kosztów, traci prawo do ulgi; dyrektorowi izby skarbowej służy prawo darowania skutków przekroczenia terminu; postanowienie dyrektora izby skarbowej jest ostateczne;

4) władza nie może odmówić płatnikowi, który złożył zestawienie inwestycji i ich kosztów w terminie przepisanym, potrącenia z dochodu podatkowego całości lub części wykazanych w zestawieniu kosztów inwestycji, jeżeli przedtem nie zażąda od niego udzielenia w terminie wyznaczonym stosownych wyjaśnień, wskazując konkretne okoliczności, dla których zestawienie podaje w wątpliwość; jeżeli płatnik nie udzieli wyjaśnienia w terminie wyznaczonym, władza może z urzędu ustalić sumę potrącalną na podstawie materiału, jakim rozporządza;

5) poza tym w postępowaniu mającym na celu ustalenie sumy potrącalnej stosuje się odpowiednio przepisy art. 63 — 67, 70 — 72, 74, 75, 78 i 79 ordynacji podatkowej.

(2) Po ustaleniu w sposób przewidziany w ust. (1), sumy kosztów inwestycji, podlegających potrąceniu, doręcza się płatnikowi postanowienie o uldze, równocześnie z nakazem płatniczym na podatek dochodowy za ten sam rok operacyjny (ust. (1) pkt 1)), którego dotyczy to postanowienie.

(3) Egzekucja zaliczki na podatek dochodowy za dany rok operacyjny ulega wstrzymaniu do czasu wymierzenia płatnikowi za ten rok podatku dochodowego, jeżeli wykazane przez płatnika koszty inwestycji wynoszą co najmniej sumę równającą się sumie zeznanego przez płatnika dochodu. Jeżeli koszty inwestycji są niższe, płatnik jest obowiązany uiścić tytułem zaliczki na podatek dochodowy sumę, przypadającą od pozostałej części dochodu, przy zastosowaniu przepisów art. 21 ust. (5). Po dokonaniu wymiaru podatku dochodowego za ten rok wstrzymuje się płatnikowi egzekucję wymierzonego podatku, do wysokości przyznanej ulgi, do czasu, aż się spełnią warunki, od których ustawa nabycie prawa do ulg uzależnia. W razie spełnienia się tych warunków suma podatku dochodowego, której egzekucję wstrzymano, ulega umorzeniu. Przepisy zdań poprzedzających stosuje się przez tyle lat, przez ile prawo potrącenia służy.

(4) Powyższy tryb postępowania stosuje się odpowiednio, gdy przedmiotem ulgi jest nabycie akcji lub udziałów.

(5) Postanowienie o uldze zawiera:

1) imię, nazwisko i adres płatnika,
2) sumę dochodu podatkowego ustalonego za dany rok operacyjny,
3) sumę ustaloną do potrącenia z tytułu dokonanych inwestycji lub nabycia akcji bądź udziałów,

4) sumę podatku dochodowego, przypadającą do uiszczenia, jeżeli dochód podatkowy płatnika przewyższa sumę potrącalną; jeżeli natomiast suma potrącalna przewyższa dochód podatkowy — sumę, jaka pozostaje do potrącenia w latach następnych,
5) zastrzeżenie, że ulga jest tymczasowa i stanie się ostateczna po spełnieniu się warunków, od których ustawa prawo do ulgi uzależnia, chyba że w dniu wydania postanowienia warunki te już były spełnione,
6) w razie nieuwzględnienia wszystkich kosztów inwestycji, wykazanych przez osobę uprawnioną do ulgi — motywy nieuwzględnienia,
7) pouczenie o środkach prawnych,
8) datę,
9) podpis lub pieczęć władzy.

§ 48. (1) Podania o zwrot podatku dochodowego (dział II) lub podatku specjalnego z tytułu ulgi, przewidzianej w art. 20, wnosi się w terminie od dnia 1 stycznia do dnia 15 kwietnia roku następującego po roku, w którym nabyto akcje lub udziały. Dyrektorowi izby skarbowej służy prawo darowania skutków przekroczenia tego terminu. Postanowienie dyrektora izby skarbowej jest ostateczne.

(2) Jeżeli wynagrodzenia otrzymane w ciągu pierwszych kilku miesięcy roku, w którym płatnik nabył akcje lub udziały, pokrywają w całości zapłaconą za nie sumę, płatnik może wnieść podanie o zwrot podatku (dochodowego z działu II lub specjalnego) w ciągu roku, w którym nabył te akcje lub udziały, a mianowicie już tego dnia, w którym suma otrzymanych wynagrodzeń osiągnie co najmniej wysokość sumy zapłaconej za akcje lub udziały, a potrącony podatek — wysokość sumy podlegającej zwrotowi.

(3) Celem ustalenia wysokości podatku dochodowego (dział II), przypadającego do zwrotu w przypadkach przewidzianych w ust. (2), należy obliczyć kwotę wypłaconego wynagrodzenia periodycznego w stosunku rocznym i, po dodaniu do tej kwoty wynagrodzeń jednorazowych, ustalić dla łącznej sumy właściwą stopę procentową podatku według skali z art. 43 ustawy o podatku dochodowym. Podatek przypadający do zwrotu oblicza się przez zastosowanie tej stopy procentowej do sumy zapłaconej za akcje lub udziały.

P r z y k ł a d.

Płatnik z uposażeniem miesięcznym 1500 zł nabył w maju 1938 r. akcje za cenę zł 8.000. W miesiącach: styczniu, lutym, marcu, kwietniu i maju 1938 r. otrzymał on więc z tytułu wynagrodzenia periodycznego 7.500 zł, a nadto w miesiącu maju otrzymał wynagrodzenie jednorazowe w kwocie 1.000 zł.

Potrącony podatek wynosi:

od wynagrodzenia periodycznego	1.065 zł
od wynagrodzenia jednorazowego	148 „
razem	1.213 zł

Kwotę przypadającą do zwrotu należy obliczyć w sposób następujący:

Wynagrodzenie periodyczne w stosunku rocznym (1.500 × 12) .	18.000 zł
Otrzymane wynagrodzenie jednorazowe	1.000 „
razem	19.000 zł

Stopa procentowa podatku od rocznego wynagrodzenia 19.000 zł wynosi 14,8%.

Suma podlegająca zwrotowi wynosi więc 14,8% od sumy 8.000 zł, czyli 1.184 zł.

(4) Jeżeli po upływie roku, w którym nabyto akcje lub udziały, okaże się, że, na skutek zmian w wysokości otrzymywanego wynagrodzenia lub z innych powodów, zwrócony płatnikowi podatek dochodowy z działu II lub podatek specjalny przy zastosowaniu przepisów ust. (2) i (3) wynosi mniej, niżby wyniósł w razie wniesienia podania w terminie wskazanym w ust. (1), służy płatnikowi prawo żądania dodatkowego zwrotu brakującej sumy podatkowej. Podanie o dodatkowy zwrot powinien płatnik wnieść w terminie wskazanym w ust. (1). To samo stosuje się w przypadku, gdy płatnik otrzymuje kilka wynagrodzeń uzasadniających obowiązek opłacania różnicy podatku dochodowego z działu II w myśl art. 45 ustawy o podatku dochodowym.

§ 49. (1) Jeżeli prośba o zwrot podatku dochodowego z działu II lub podatku specjalnego z tytułu nabycia akcji lub udziałów budzi wątpliwości, przeprowadza się postępowanie wyjaśniające, przy czym stosuje się odpowiednio przepisy § 47 ust. (1).

(2) W razie istnienia prawa do ulgi doręcza się płatnikowi w odpowiedzi na podanie postanowienie o uldze. Do postanowienia o uldze stosuje się odpowiednio przepisy § 47 ust. (5) z tą różnicą, że zamiast sumy podatku, przypadającej do uiszczenia (pkt 4), wymienia się sumę podatku, przypadającą do zwrotu.

(3) Równocześnie z wydaniem postanowienia o uldze właściwy urząd skarbowy zarządza zwrot podatku. Płatnikowi posiadającemu zaległości podatkowe, zalicza się sumę przypadającą do zwrotu na te zaległości.

(4) Zwrot podatku następuje pod warunkiem, że się spełnią wymogi, od których ustawa prawo do ulg uzależnia. Jeżeli wymogi się nie spełnią, osoba, której podatek zwrócono, jest obowiązana do wpłacenia zwróconego podatku w trybie przewidzianym w § 44.

§ 50. (1) Jeżeli cena nabycia akcji lub udziałów przewyższa sumę wynagrodzeń otrzymanych przez płatnika w ciągu roku, nadwyżka ulega potrąceniu z wynagrodzeń, otrzymanych w roku następnym. Celem uzyskania zwrotu podatku dochodowego z działu II lub specjalnego wnosi płatnik ponowne podanie w terminie do dnia 15 kwietnia roku następującego po roku, w którym ulga ma być zastosowana do nadwyżki. W podaniu tym powołuje się płatnik jedynie na otrzymane postanowienie o uldze i prosi o zwrot podatku dołączając do podania zestawienie otrzymanych w roku następnym wynagrodzeń oraz potrąconych od tych wynagrodzeń sum podatku dochodowego z działu II lub specjalnego.

(2) Przewidziany w ust. (1) tryb postępowania stosuje się aż do zupełnego wyczerpania okresu, w ciągu którego prawo potrącenia służy.

(cdn.)

ORZECZNICTWO W SPRAWACH UMÓW O PRACĘ I UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH

62.

KIEROWNIK BUFETU W RESTAURACJI.

Kierownik bufetu w restauracji, którego kierownictwo personelem bufetu ogranicza się jedynie do nadzoru, nie będąc kierownictwem technicznym, i który sam również obsługuje gości — nie jest pracownikiem umysłowym, lecz fizycznym.

SN, 13 września 1938, C II 311/38, PUS, 1939, poz. 4.

Z uzasadnienia: Powód był kierownikiem bufetu w restauracji Hawełki, sam obsługiwał gości przy bufecie i nadzorował pięciu pracowników bufetu (trzech bufetowych, panna do potraw ciepłych i chłopiec).

Te funkcje powoda nie stoją w związku administracją i nadzorem przedsiębiorstwa pozwanych z art. 2/1 rozp. prac. um., lecz były tą właśnie pracą, jaka podlegała administracji i nadzorowi przedsiębiorstwa dzierżawy restauracji Hawełki.

Nadzór powoda nad personelem bufetu nie był też technicznym kierownictwem pracą przy bufecie, gdyż zadaniem powoda było wydawanie potraw z bufetu, zatem kierownictwo personelem ograniczało się do nadzoru nad pomocnikami powoda w jego własnej pracy. Był to stosunek powoda do rzeczy, powierzonej mu celem pełnienia pracy umownej i nadzór nad osobami, pomagającymi mu w jego własnej pracy.

Przyjęto więc zgodnie z ustawą, że powód nie był pracownikiem umysłowym.

63.

MASZYNISTA-MECHANIK.

Udzielanie palaczom wskazówek, jak mają obsługiwać maszynę, nie jest pracą umysłową.

SN, 27 września 1938, C II 431/38, PUS, 1939, poz. 5.

Z uzasadnienia: Powód maszynista mechanik, miał umowny obowiązek naprawy maszyn młyna, gorzelni i tartaku pracodawcy w dobrach Nienadowa, oraz naprawy maszyn rolniczych i w tym charakterze dawał palaczom wskazówki, jak mają obchodzić się z maszynami.

Ustalenia te wykazują trafną ocenę prawną zaskarżonego wyroku, że powód nie był majstrem, kierującym pracą w zakładzie lub jego oddziałach, bo nie kierował pracą innych osób, a tylko sam pełnił pracę przy maszynach, zatem narzędziach i za tę własną pracę był odpowiedzialny. Udzielanie palaczom wskazówek, jak mają obsługiwać maszyny, nie jest pracą umysłową z art. 2/1 rozp. prac. um., bo udzielenie wskazówek nie jest kierowaniem pracą, ani też maszyna, przy której palacz pracuje, nie jest zakładem pracy lub jego oddziałem.

OKÓLNIKI

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU Z DNIA 9 STYCZNIA 1939 R. L. D. III. 18067/4/38

w sprawie oprocentowania nadpłat, przerachowywanych na bieżące należności podatkowe.

(Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 1 z 1939 r., poz. 20)

Na zapytanie jednej z Izb Skarbowych Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że postanowieniami okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 13 sierpnia 1938 r. L. D. III 7781/4 38 *) (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 23. poz. 585) zostało unormowane postępowanie przy przerachowywaniu nadpłat na **zaległości podatkowe, powstałe przed dniem ujawnienia podlegającej przerachowaniu nadpłaty,** a nie na przyszłe należności podatkowe, których termin płatności zapadł po dniu ujawnienia wspomnianej nadpłaty.

W przypadkach zaś przerachowywania nadpłat na należności podatkowe, których termin płatności zapadł po ujawnieniu podlegającej przerachowaniu nadpłaty—oprocentowanie z art. 125 § 2 Ordynacji Podatkowej oblicza się **za okres od ostatnio dokonanych uiszczeń, które spowodowały daną nadpłatę do terminu płatności powyższych należności.**

W związku z tym od tych należności nie oblicza się żadnych odsetek w razie dokonywania przerachowania nadpłaty po upływie terminu płatności pokrywanych nadpłatą należności podatkowych.

Za Dyrektora Departamentu:
(—) Dr Bielak
Naczelnik Wydziału

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU Z DNIA 29 GRUDNIA 1938 R. L. D. V. 30908/2/38

w sprawie niepodlegania opodatkowaniu przychodu ze sprzedaży prawa do wynalazku.

(Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 1 z 1939 r., poz. 23).

Wyciąg

z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 28 października 1938 r. l. rej. 5748/36 *).

— — — — — — — — — — —

Dyrektor Departamentu:
(—) Dr. J. Lubowicki

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU Z DNIA 31 GRUDNIA 1938 R. L. D. V. 30846/4/38

w sprawie braku obowiązku władzy skarbowej do uwzględnienia przedawnienia z urzędu.

(Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 1 z 1939 r., poz. 24)

*) OBP, 1938, nr 38 str. 608.

*) W dalszym ciągu okólnik podaje uzasadnienie wyroku NTA, ogłoszone w OBP, rb., nr 2, str. 22.

Wyciąg

z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 13 października 1938 r. l. rej. 3657/36.

— — — — — — — — — — —

Skarga zarzuca wadliwość postępowania z tego powodu, że władza w ogóle nie rozpoznała zarzutu przedawnienia, przy czym skarga twierdzi, że zarzut taki podlegał rozpoznaniu z urzędu ze względu na istotę przedawnienia. **Trybunał nie podzielił jednak jednak zapatrywania skargi, jakoby z istoty instytucji przedawnienia wypływał obowiązek władzy skarbowej uwzględnienia przedawnienia z urzędu.** Wobec tego zaś, że zarzut odnośny podniesiony został przez skarżącego dopiero w piśmie, nazwanym uzupełnieniem odwołania a wniesionym po terminie odwoławczym oraz na posiedzeniu Komisii z dnia 24 kwietnia 1936 r., władza pozwana miała prawo zarzut ten pominąć, jako spóźniony.

Wprawdzie Komisja wbrew twierdzeniu odpowiedzi na skargę była obowiązana wyjaśnić dlaczego ten zarzut pomija, ale wadliwość tę uznał Trybunał za nieistotną, gdyż skoro wymiar pierwotny został dokonany w dniu 13 kwietnia 1932 r., to, gdyby nawet termin przedawnienia liczyć najkorzystniej dla skarżącego według ust. 2 art. 84 ustawy o p. p. p. poz. 110/32, termin przedawnienia nie upłynął, ponieważ nakaz na wymiar dodatkowy doręczono skarżącemu według jego przyznania dnia 17 stycznia 1935 r.

Wobec tego Trybunał skargę oddalił jako nieuzasadnioną.

Dyrektor Departamentu:
(—) Dr. Lubowicki

USTAWY, ROZPORZĄDZENIA I ZARZĄDZENIA

Dziennik Ustaw RP. Nr 3 z dn. 17 stycznia 1939 r.

Rozporządzenia Ministra Skarbu: z 31.12.1938 o opłatach od detalicznej sprzedaży spirytusu i napojów alkoholowych oraz o zwolnieniu niektórych zakładów detalicznej sprzedaży spirytusu i napojów alkoholowych od tych opłat (poz. 13); — z 31.12. 1938 w sprawie oznaczenia papierów wartościowych i ich kursów przy spłacie długów rolniczych (poz. 14).

Dziennik Urzędowy Ministerstwa Skarbu Nr 1 z dn. 14 stycznia 1939 r.

Okólniki Ministerstwa Skarbu: z d. 9.1.1939 w sprawie oprocentowania nadpłat, przerachowywanych na bieżące należności podatkowe (poz. 20);—z d. 28.12.1938 w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (poz. 21);—z d. 29.12.1938 w sprawie niepodlegania opodatkowaniu przychodu ze sprzedaży prawa do wynalazku (poz. 23); — z 31.12.1938 w sprawie braku obowiązku władzy skarbowej do uwzględniania przedawnienia z urzędu (poz. 24);—z 2.1.1939 w sprawie wykazu przedmiotów majątkowych podlegających przyspieszonej amortyzacji (poz. 25); — z 30.12.1938 w sprawie ilości urzędników przy skażaniu spirytusu (poz. 26).

KALENDARZ PODATKOWY

W lutym 1939 r. płatne są następujące podatki:

Do 5 lutego 1939 r. — podatek od energii elektrycznej pobrany przez sprzedawcę energii elektycznej w czasie od 16 do 31 stycznia 1939 r.

Do 7 lutego 1939 r. — podatek dochodowy od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłaconych przez służbodawcę w styczniu 1939 r.

Do 15 lutego 1939 r. — zaliczka za IV kwartał 1938 r. na podatek przemysłowy od obrotu za rok 1938 w wysokości 1/5 kwoty podatku wymierzonego za rok 1937 przez płatników nieprowadzących prawidłowych ksiąg handlowych.

Do 15 lutego 1939 r. — IV rata zryczałtowanego podatku przemysłowego na rok 1938.

Do 20 lutego 1939 r. — podatek od energii elektrycznej pobrany przez sprzedawcę energii elektrycznej w ciągu pierwszych 15 dni lutego 1939 r.

Do 25 lutego 1939 r. — *zaliczka miesięczna w wysokości podatku od obrotu osiągniętego w miesiącu styczniu 1939 r. przez płatników będących kupcami rejestrowymi i innych płatników prowadzących prawidłowe księgi handlowe* *).

Do 1 marca 1939 r. — przedpłata na podatek dochodowy na rok podatkowy 1939 w połowie wysokości, jaka przypada od zeznanego dochodu, przez osoby fizyczne i spadki nieobjęte, a **nieprowadzące prawidłowych ksiąg handlowych lub gospodarczych.**

Do 1 marca 1939 r. — przedpłata na podatek dochodowy na rok podatkowy 1939 w połowie wysokości, jaka przypada od zeznanego dochodu przez osoby fizyczne i spadki nieobjęte, obowiązane do składania zeznania o dochodzie, a **prowadzące prawidłowe księgi handlowe lub gospodarcze** (o ile termin ten nie zostanie przesunięty).

Nadto płatne są zaległości odroczone lub rozłożone na raty z terminami płatności w lutym 1939 r., oraz podatki, na które płatnicy otrzymali nakazy płatnicze z terminem płatności w lutym 1939 r.

Do dnia 1 marca 1939 r. — osoby fizyczne i spadki nieobjęte winny złożyć zeznania do wymiaru podatku przemysłowego od obrotu i podatku dochodowego (o ile termin ten nie zostanie przesunięty).

---

*) Zgodnie z nowym postanowieniem ustawy o podatku obrotowym (art. 8).

PORADNIA

87. *Przemyśl, Włocławek.*

Stanowisko zajęte przez Urząd Skarbowy jest zgodne z wykładnią Ministerstwa Skarbu: **„Umowa najmu zawarta na czas ściśle określony** (np. na jeden rok) **z zastrzeżeniem, że na żądanie najemcy ujawnione przed upływem okresu, na który umowę zawarto, lub w razie zaniechania wypowiedzenia, najem przedłuża się na czas nieoznaczony,** umowa taka jest zawarta na czas nieokreślony, z oznaczeniem jednak pewne-

go terminu, do którego zobowiązanie trwać będzie niewątpliwie (art. 10, ust. 2 ustawy o opł. st.) „(wykładnia nr 483, Dziennik Urzędowy Min. Skarbu, 1936, poz. 939). Wykładnia ta jest zgodna z wyrokiem NTA, OPA, 1935, poz. 1052.

W myśl powołanego w wykładni art. 10 ust. 2 ustawy o opł. st., w razie ustanowienia świadczeń na czas nieokreślony (pkt e), z oznaczeniem jednak pewnego terminu, do którego zobowiązanie trwać będzie niewątpliwie, **podstawę wymiaru opłaty za czas ściśle określony ustala się przez pomnożenie wartości rocznego świadczenia przez tę ilość lat, a za czas dalszy—przez pomnożenie tejże wartości przez 5.**

Jeśli czynność prawna została w całości lub częściowo odwołana, izba skarbowa jest władna według swego uznania orzec, że opłata stemplowa ma być pobrana tylko w części (art. 49 u.o.s.). PP.. ze względu na rozwiązanie stosunku prawnego przed upływem czasu, za który została opłata pobrana (6 lat), mogą wnieść podanie do izby w trybie wspomnianego art. 49 u.o.s.

Należy wnieść odwołanie od wymiaru podwyżki ze względu na brak złej woli (art. 42 u. o. s.), a to niezależnie od podania, o którym wyżej mowa.

88. *Biuro ekspedycyjno-transportowe.*

Jak będzie rozstrzygnięte w praktyce interesujące PP zagadnienie, będziemy wiedzieli po ukazaniu się rozporządzenia wykonawczego do ustawy o podatku obrotowym. Dotychczasowe rozporządzenie wykonawcze (§ 26 ust. 2) wyjaśniało, że w przedsiębiorstwach ekspedycyjnych wyłącza się z podstawy opodatkowania wydatki i koszty (o ile umowa nie opiewa na ryczałt). Nie widzimy powodu, ażeby na tle nowej ustawy o podatku obrotowym zagadnienie było rozstrzygnięte w zasadzie odmiennie (jak będzie potraktowany wypadek umowy na ryczałt, w tej chwili powiedzieć nie możemy).

89. *Kresy.*

1. Rachunkowość spółki jawnej (jak i kupców jednoosobowych) należy prowadzić według ogólnych zasad księgowości, prawnie nieustalonych (poza przepisami ogólnymi, zawartymi w art. 54 — 59 KH.). Rachunkowość zaś spółki z ogr. odpow. podlega specjalnym przepisom art. 244—253 KH. Poza tym do osób prawnych, obowiązanych do prowadzenia ksiąg handlowych odnosi się RPR z 27.X.1933 r. o zasadach sporządzania bilansów, zamknięć rachunkowych i sprawozdań (DURP, 1933 r. poz. 623).—Ilość spólników spółki z ogr. odp. nie wywiera wpływu na rachunkowość.

2. Interesujące PP. opracowanie nie istnieje.

90. *Lezet.*

1. Klisze i inne przybory drukarskie są objęte opracowanymi przez Ministerstwo Skarbu wykazami **przedmiotów, których zwykły okres zużycia nie przekracza lat pięciu** (okólniki Min. Skarbu z dn. 10.4.1937 r., LDV 20380/2/37, OBP, 1937, str. 187 oraz z d. 2 stycznia 1939, LDV 27277/2/38, OBP, 1939, nr 5, str. 89). Wykazy te dotyczą wprawdzie jednorazowego odpisania na straty objętych nimi przedmiotów, jednakże stwierdzają w sposób dla władz skarbowych miarodajny, że również w odniesieniu do przedmiotów nieodpisanych odrazu na straty (co ma miejsce w Pańskim przypadku) amortyzacja roczna w wysokości 20% nie może być uznana za wygórowaną. Co więcej, władza skarbowa mogłaby uznać, że klisze zużywają się faktycznie w czasie krótszym niż w ciągu lat 5 i kwestionować odpisy dokonywane po tym krótszym okresie. Jednakże do końca 1940 r. mogą być dokonywane odpisy corocznie w wysokości, odpowiadającej normalnemu zużyciu tych przedmiotów (conajmniej 20%), choćby teoretyczny okres ich amortyzacji upłynął wcześniej (zob. w tym przedmiocie nasze uwagi w OBP, 1937, str. 145 i n.). Jeżeli, zdaniem Pana, okres zużycia kliszy wynosi np.

3 lata. może Pan w roku 1939 i 1940 odpisywać na straty 1/3 ich wartości (nie przekraczając łącznie z poprzednimi odpisami 100%). Gdyby władza zakwestionowała przyjęte przez Pana normy zużycia, należy żądać powołania na swój koszt wskazanego biegłego.

2. Zdaniem naszym, u osoby fizycznej umorzenie długu na skutek przedawnienia **nie** stwarza dochodu podatkowego (zob. OBP, 1938, odp. nr 231. str. 225).

91. *Prenum. Z.*

Ponieważ nie pisze Pan, na czym polegają Pańskie czynności jako „pełnomocnika", nie możemy nic powiedzieć o ewentualnym obowiązku wykupienia przez Pana świadectwa przemysłowego.

92. *F.*

Koszty generalnego remontu, który ma na celu ulepszenie źródła dochodu (a nie tylko utrzymanie jego sprawności na dawnym poziomie), należy zaksięgować na rku ruchomości, nieruchomości lub tp., stosownie do tego, jakich przedmiotów remont dotyczył (por. judykaturę NTA, OBP, 1937, str. 414 i n.).

„Generalny" remont tego rodzaju powiększa książkową wartość przedmiotów majątkowych, a tym samym — wysokość rocznych odpisów na ich amortyzację, obejmujących w ten sposób również koszty remontu.

Generalny remont może poza tym uzasadnić — stosownie do okoliczności — zmianę okresu umorzenia odnośnego przedmiotu i stopy procentowej odpisów na jego amortyzację.

93. *Pedant.*

1. Udokumentowanie gotówkowego drobnego utargu dziennego w postaci „Raportu utargu drobnego", wykazującego ilość, rodzaj i cenę sprzedanego towaru, jest wystarczające (zob. OBP, 1938, str. 253, glosę do wyroku NTA).

Raport kasowy, z którego wnosi się do „Dziennika Kasowego" ogólną sumę wpłat oraz wypłat, powinien być poparty dokumentami zewnętrznymi, gdyby zaś nie było to możliwe — wewnętrznymi, w postaci asygnat kasowych.

2. Zob. wyrok NTA z 4.I.1938 r., l. rej. 9962/34, OBP, 1938, str. 252 i glosę do tego wyroku.

94. *Dece.*

1. Zamierzony sposób księgowania sprzedaży towarów po ich przerobieniu (na rkach: „Przerób" i „Sprzedaż") nie budzi zastrzeżeń. — Obowiązek prowadzenia pomocniczej kontroli ilościowej zależy od okoliczności (zob. OBP, 1938, str. 500, wyrok NTA i naszą glosę).

2. **Stawka podatku obrotowego (wg nowej ustawy) od obrotów, osiągniętych ze sprzedaży wyrobów, wytworzonych na rachunek własny, wynosi:** 1) 1,5% — jeżeli obrót nie przekracza 50.000 zł w stosunku rocznym — bez względu na prowadzenie ksiąg; 2) 1,5% przy obrocie od 50.000 do 100.000 zł udowodnionym prawidłowymi księgami handlowymi; 3) 2,1% przy obrocie od 50.000 do 100.000 zł nie udowodnionym ks. handl.; 4) 2,1% przy obrocie, przekraczającym 100.000 zł, udowodn. prawidł. ks. handl.; i 5) 3% przy obrocie powyżej 100.000 zł nie udowodnionym księgami handlowymi.

95. *F. D. (ciąg dalszy).*

6. Przypuszczamy, że pisze Pan o obciążeniu rachunku kapitału (zamiast uznania go) otrzymanymi zasiłkami wskutek omyłki pióra. Z tym zastrzeżeniem księgowanie jest prawidłowe.

Uwidocznienie w zeznaniu jako dochodu periodycznych zasiłków nie pozostaje w związku z zapisami w księgach.

7. **Przekroczenie niektórych warunków przy wykonywaniu transakcji giełdowej, m. in. co do warunków zapłaty nie powoduje nieważności transakcji** (por. § 72 „Warunków Handlowych", ustalonych przez Radę Związku Giełd Zbożowo-Towarowych w Polsce). W szczególności więc **potrącenie przez odbiorcę z ceny pewnych kwot tytułem „kosztów manipulacyjnych",** chociażby nie było to przewidziane w umowie, nie po-

zbawia transakcji charakteru transakcji giełdowej.

8. Należy wyjaśnić sprawę w urzędzie skarbowym.

9. Nie zachodzi w opisanym stanie rzeczy żadna wadliwość księgowania.

96. *Benj.*

1. **Spisując na straty wierzytelność,** należy odnośną sumą uznać rk dłużnika **w ciężar rku Strat i Zysków.**

Według układu z dłużnikiem został on m. in. zwolniony od obowiązku wykupienia danych przezeń weksli, znajdujących się jeszcze w obiegu. Jak rozwinie się układ księgowo?

Weksle te na razie powiększają stronę kredytową rku dłużnika, wobec czego po wykonaniu przez dłużnika układu i po uznaniu go spisaną na straty należnością, istotnie powstanie saldo na jego korzyść. Saldo to jednak zostanie wyrównane z chwilą wykupienia przez Pana weksli, zamiast dłużnika, którego rk można będzie wówczas obciążyć za niewykupienie przezeń weksli. Dłużnik, w wyniku zawartego układu, ma roszczenie w stosunku do Pana, zobowiązanego do wykupienia wspomnianych weksli, co usprawiedliwia przejściowe istnienie na rku dłużnika salda kredytowego.

Wykonanie układu, o którym wyżej, może księgowo rozwinąć się również inaczej.—Ponieważ, w myśl układu, wierzyciel zobowiązał się wobec dłużnika do wykupienia z własnych funduszów danych w swoim czasie przez dłużnika na pokrycie należności weksli, należy **przenieść wartość tych weksli, figurujących w księgowości wierzyciela na kredycie rku dłużnika, na odrębny rachunek „Weksli podlegających wykupieniu z własnych funduszów".** W ten sposób nie powstanie na rku dłużnika po wykonaniu przezeń układu sztuczne nieco saldo. —Wykupienie tych weksli z własnych funduszów wierzyciela przeprowadzać będziemy przez wspomniany rk „Weksli podlegających wykupieniu z własnych funduszów" (Wn) i rk Kasy (Ma).

2. **Wkład spólnika cichego należy zaksięgować na specjalnym rku** (o nazwie np. „Wkład spólnika cichego"). Spólnik cichy uczestniczy w zysku spółki. Jeżeli według umowy zysk nie zostaje rozdzielony, lecz ma powiększyć „kapitał spółki (cichej)", należy odpowiednią część tego zysku dopisać do wkładu spólnika na wspomnianym rachunku. **Określenie „kapitał spółki (cichej)", przez Pana użyte, jest błędne, ponieważ kapitał kupca, który przyjął spólnika cichego, oraz wkład tego ostatniego nie mogą być księgowo połączone w jedną całość.**

3. **Wycena w inwentarzu tytułów wykonawczych** zależy od stopnia pewności co do ich realizacji. W zasadzie nie ma przeszkód do oszacowania ich na sumę nominalną, jeżeli ściągnięcie należności z tytułu wykonawczego jest przewidywane.

4. Na koncie osobistym kupca jednoosobowego może powstać, bez uszczerbku dla prawidłowości ksiąg, saldo zarówno debetowe jak i kredytowe.

5. Wydatki z „małej kasy" mogą być udokumentowe również zbiorowymi asygnatami kasowymi.

97. *Stały Prenumerator 14.*

1. **Wyprawiania i farbowania skór surowych nie można uważać za czynności przygotowawcze** w rozumieniu art. 7 ustawy o pod przem.

2. Pod rządem ustawy o państw. pod. przemysłowym (dawnej) interesujące Pana stawki podatku od obrotu wynosiły:

a) przy sprzedaży nabytych surowców lub innych towarów (półfabrykatów i gotowych wyrobów), **nie** wyprodukowanych (nieprzerobionych) we własnym przedsiębiorstwie przemysłowym—1,2% (przy prowadzeniu prawidłowych ksiąg handl.); ta stawka nie ma zastosowania przy sprzedaży towarów, przerobionych na rk przedsiębiorstwa handlowego w cudzych przedsiębiorstwach przemysłowych; w tym ostatnim przypadku stosować należy stawkę 1,9%;

b) przy sprzedaży wyrobów własnej produkcji—1,5%, o ile chodzi, jak w Pań-

skim przypadku, o przedsiębiorstwo przemysłowe VI — VIII kat., bez względu na kategorię świad. przem. zakładu handlowego, z którego właściciel przedsięb. przemysłowego sprzedaje swoje wyroby.

98. *B., G. i S-ka w Gostyninie.*

1. Zob. poprzednią odpowiedź (97) dla „Stałego prenumeratora 14". Obroty ze sprzedaży mąki uzyskanej z zakupionego na własny rachunek zboża, oddanego cudzemu młynowi do przemiału, podlegają opodatkowaniu (do 1939 r.) wg stawki 1,9.

2. **Dochody z kapitałów płatnika, ulokowanych w jego przedsiębiorstwie,** uważa się za dochody, osiągnięte z przemysłu i handlu. Nie można zatem do ustalonego przez władzę skarbową dochodu z przedsiębiorstwa doliczać dochodu z kapitałów w tym przedsiębiorstwie np. przez spólników jawnych ulokowanych, w wysokości dopuszczalnych odsetek umownych (§ 34 p. 2a rozporz. wyk.), zwłaszcza gdy w rzeczywistości żadne odsetki spólnikom nie były wypłacane.

99. *Toruń.*

1. Przy prowadzeniu rku „Towarów" i rku „sprzedaży" **zysk brutto wyprowadza się na rku „Towarów".**

2. Odpowiednie części zysku netto należy przenieść na rki osobiste spólników, chyba że zysk ten, zgodnie z porozumieniem, ma być dopisany do kapitału.

100. *Księgowy spółki jawnej.*

1. **Dochód spólnika jawnego podlega opodatkowaniu w Polsce — jeżeli przedsiębiorstwo jest wykonywane w kraju** — bez względu na jego miejsce pobytu (art. 1 p. 2 b) ustawy o pod. doch.). Obowiązek złożenia zeznania o dochodzie, jako konsekwencja obowiązku podatkowego, ciąży na spólniku, przebywającym za granicą — na równi ze spólnikami krajowymi.

101. *Kantoria.*

Wynagrodzenie przymusowego zarządcy nieruchomości nie podpada pod art. 20 ustawy o pod. doch., a zatem podlega opodatkowaniu na podstawie przepisów Dz. I tejże ustawy. Zarządca, który za należyte pełnienie nałożonych nań obowiązków jest odpowiedzialny wobec wierzyciela, dłużnika i wszystkich uczestników (art. 787 § 1 KPC w zw. z art. 663 § 2 KPC) nie znajduje się do żadnej z tych osób w stosunku służbowym lub pracy najemnej.

102. *Bydgoszcz.*

1. Tzw. **„zyski sanacyjne"** stanowią u osób prawnych, prowadzących prawidłowe księgi handlowe (art. 21) dochód podatkowy. Takie stanowisko, krytykowane zresztą przez doktrynę (zob. OBP, 1937, str. 460 i n.), zajmuje zarówno judykatura NTA (por. np. wyroki z 10.10 1930, l. rej. 2558/28), jak i Ministerstwo

Skarbu w okólniku z dn. 30.8.1933, LDV 32991/2/33.

2. **Spadek wartości nieruchomości** nie może być u PP księgowo uwzględniony, ponieważ, o ile chodzi o spółkę z ogr. odp. (art. 248 § 1 KH, podobnie jak art. 423 § 1 dla sp. akc.) m. in. budynki powinny być przyjmowane (stale) do bilansu według ceny nabycia lub wytworzenia, bez względu na fluktuacje, choćby znaczne, wartości rynkowej budynku. Jedynie **przyrost** (lecz nie spadek) **wartości może być ujawniony** (zob. OBP, 1939, nr 4, odpow. nr 48) na podstawie szacunku ustalonego przez specjalną komisję szacunkową.

Strata, która powstanie dla osoby prawnej prowadzącej prawidłową księgowość, w razie sprzedaży nieruchomości poniżej jej wartości księgowej (z uwzględniem dotychczasowej amortyzacji), będzie mogła być potrącona z dochodu w roku dojścia transakcji sprzedaży do skutku—a to w myśl okólnika Ministerstwa Skarbu z 12.11.1938, LDV 2808/2/38 (OBP. 1938, nr 49, str. 785), odbiegającego w tym względzie na korzyść płatnika od judykatury NTA (por. artykuł adw. Webera w OBP, 1938, str. 796 i n.).

Skorowidz rzeczowy

*) O—oznacza: dział „Orzecznictwo", Ok—dział „Okólniki", P—dział „Poradnia"
**) Liczby oznaczają stronice.

Wydawca: Józef Filip Hoppenfeld — Księgarnia Prawnicza, Warszawa, Senatorska 8.
Redakcja: Warszawa, Zielna 12 m. 7, tel. 245-31
Administracja: Warszawa, Senatorska 8, tel. 516-50
Konto P. K. O. 22.308—Poczt. konto rozrachunkowe Nr. 176—Rękopisów nie zwraca się

Prenumerata wraz z przesyłką zł. 1.50 miesięcz., 4.50 kwart., 9.— półrocz., 18 rocznie.
Ceny ogłoszeń: 1 str. zł. 200—1/2 str. zł. 100—1/4 str. zł. 50—1/8 str. zł. 25

Redaktor Dr. Emanuel Iserzon Drukarnia Wydawnicza, Warszawa, Kacza 16